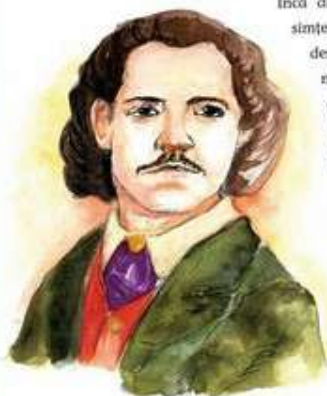

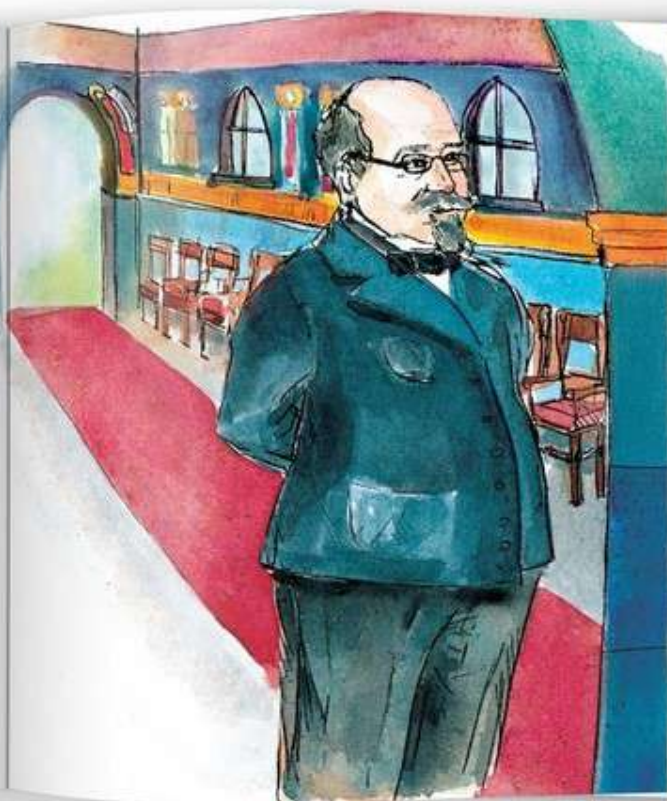
În sfârșit, visul devine realitate!

Încă din tinerețe, Grigorescu picta așa cum simțea, fără să știe prea multe despre artă sau despre pictura bisericească. Nu existau manuale despre cum se zugrăvesc sfinții, ci doar „o carte veche, cu slove¹ chirilice”, în care se dădeau „rețete pentru prepararea culorilor și câteva îndrumări despre vârstă, îmbrăcămintea, viața și însușirile fiecărui sânt”. Așa că avea mereu nevoie de modele: pentru Sfântul Gheorghe i-a pozat un profesor din Iași, iar pentru Fecioara Maria, o femeie dintr-un sat de lângă Agapia. Astfel, sfinții lui aveau o „însuflețire” care lipsea din stilul bizantin, grecesc, în care se pictau până atunci icoanele.

Frumusețea deosebită a picturii de la Agapia a fost remarcată și de Mihai Kogălniceanu, om politic foarte influent, oproprietar al domeniului Alexandru Ioan Cuza. Mulțumită lui, în toamna anului 1861, Nicolae a primit cea mai frumoasă veste: guvernul îi oferea o bursă la Paris!

¹ litere

Mai bun decât Renoir

Ajuns la Paris, tânărul de numai 21 de ani avea emoții: cum va studia el, un zugrav de icoane dintr-o mahala sărăcă, la una dintre cele mai bune școli de artă din lume? Câteva luni, a vizitat muzee și expoziții, s-a plimbat prin anticariate și a răsfoit albume. A intrat mai întâi în atelierul pictorului elvețian Marc-Charles-Gabriel Gléyre, apoi a studiat cu Sébastien Cornu tehnica numită „clarobscur”, învățând să stăpânească lumina și întunericul dintr-o compoziție*.

În primăvara anului 1862, tânărul Grigorescu și-a văzut numele pe lista celor admiși la Școala de Arte Frumoase. În stărsit, munca lui și ambiția cu care își urmărise visul dăduseră roade! Pe listă erau 80 de nume: Nicolae Grigorescu era pe locul 45, cu mult înaintea lui Auguste Renoir, ale cărui lucrări se vând astăzi cu zeci de milioane de dolari.

La Școala de Arte Frumoase, Nicolae a studiat sărguincios desenul și compoziția. Când nu era la școală sau în atelierul lui Cornu, mergea la muzeul Luvru și făcea copii după tablouri celebre. Viața lui avea să se schimbe însă curând, din cauza... unui copac!

Tânărul pictor s-a înscris la un concurs care avea ca temă „o luptă între doi păstori din Antichitate, la umbra unui copac bătrân”. Și-a propus să găsească un arbore potrivit, pe care să-l studieze și care să-i slujească drept model, și așa a ajuns la pădurea Fontainebleau.

* felul în care sunt dispuse elementele imaginii într-un tablou

Nicolae află cum se fac sfinții

Nicolae era un copil timid, care, spune Vlahuță, „se uita la oameni și la lucruri cu o privire întrebătoare, neliniștită, pururi minunată, ca și cum atunci s-ar fi deschis pentru întâia oară marii lui ochi fulgerători”. Cum școlii nu erau în mahala, a fost trimis să învețe carte de la dascălul bisericii din sat. A învățat mai întâi literele chirilice, pe care le folosesc și rușii, pentru că în limba aceea erau scrise cărțile de rugăciune, iar de numărut, număra pe un șirog de mătônii.

După ce a împlinit zece ani, a fost dat ucenic în atelierul pictorului ceh Anton Chladek, care să-l învețe să zugrăvească icoane. Ūrsuz, bătrânul iconar se ferea să-i împărtășească din taine, de teamă ca învățaceul să nu devină mai bun decât el.

„Numai câteodată, când îi frecam colorile, se mai lăsa și mă lăsa pe lângă el — atunci eram în culmea fericirii: îmi vorbea blând, îmi arăta cum se fac sfinții, îi sorbeam vorbele și mă uitam la el ca la un Dumnezeu”, oavea să-și amintească Nicolae mai târziu.

